

**List pasterski na okoliczność
18. rocznicy pobytu św. Jana Pawła II w Drohiczyń**

STOJĄC NA ZIEMI, PATRZMY W NIEBO

*(Niedziela Wniebowstąpienia Pańskiego, czyt. Dz 2, 1-11; Ps 47 (46); Ef 4,1-13; Mt
28,19a.20b; Mk 16,15-20)*

Drodzy Bracia w Kapłaństwie,
Czcigodni Bracia i Siostry zakonne,
Ukochani Diecezjanie,

Królestwo Boże misją Jezusa

Opisane wniebowstąpienie Jezusa Chrystusa jest potwierdzeniem wcześniej zapowiadanej przez Niego misji. „Wyszedłem od Ojca – mówił do swoich uczniów – i przyszedłem na świat, znowu opuszczam świat i idę do Ojca” (J 16,28). Uczniowie jednak mają inną, własną wizję dzieła Chrystusowego. Mimo że Chrystus od samego początku i do końca swej działalności głosił i urzeczywistniał królestwo Boże, to uczniowie oczekiwali od Niego „przywrócenia królestwa Izraela” (por. Dz 1,6). Dopiero kiedy spełniła się obietnica zesłania Ducha Świętego, w pełni zrozumieli posłannictwo Jezusa, Syna Bożego. Dzięki temu Jego posłannictwo stało się też ich udziałem. Już jako świadkowie wiedzieli, że dotyczyło ono każdego człowieka i całego człowieka – z duszą i ciałem. Głosili Jezusa Chrystusa jako Pana, który pokonał szatana i ustanowił już tutaj, na ziemi, królestwo Boże. Uczestnikami królestwa Bożego stają się ludzie nawróceni, przyjmujący chrzest i wiarę. Chrystus tworzy w ten sposób na ziemi nową wspólnotę ludzką, do której tak pisał Paweł apostoł: „Usiłujcie zachować jedność Ducha, dzięki więzi, jaką jest pokój. Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest. Jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który jest i działa ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich” (Ef 4,3-6).

Królestwo Boże celem człowieka

Do niewielkiej grupy uczniów Chrystusa, którzy żegnają Pana wstępującego do nieba, przystąpili dwaj mężowie w białych szatach i rzekli: „Mężowie z Galilei, dlaczego stoicie i wpatrujecie się w niebo?” (Dz 1,11). Świadkowie wniebowstąpienia Jezusa stali na ziemi i wpatrywali się w niebo. Umocnieni Duchem Świętym przyjęli prawdę o Jezusie, że On i Jego królestwo nie przeszło do historii, lecz weszło do ich osobistej historii i historii całej ludzkości. Syn Boży i Duch Święty przemienili ich życie, a oni stali się świadkami tej przemiany. Przyjęli słowa Chrystusa, który posłał ich na cały świat, mówiąc: „Idźcie i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przekazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28,19-20). My też stoimy na ziemi, postawieni na niej przez Boga. Pojawiają się jednak pytania: Czy, stojąc na ziemi, wpatrujemy się w niebo? Czy przyjmujemy do siebie słowa mężów, w białe szaty ubranych, skierowane do uczniów Chrystusa, że: „Ten Jezus, wzięty od was do nieba, przyjdzie tak samo, jak widzieliście Go wstępującego do nieba” (Dz 1,11).

Królestwo Boże królestwem ładu Bożego

Nielatwo jest nam zrozumieć i przyjąć Boga oraz Jego dar życia wiecznego, dar pokoju, jedności i miłości. Wprowadzony do historii człowieka duch ładu Bożego, mimo sprzeciwu szatana, powoli, niczym zakwas ciasto, przemieniał i przemienia ludzki świat. Nasza pycha, wykorzystując samowolę, występuje przeciwko Bogu, burzy ład społeczny i wprowadza podziały. Podziały te powstają zarówno na tle spraw doczesnych jak i wiecznych, związanych z religią. Podaje się, że wśród chrześcijan istnieje około czterdziestu różnych, niepojednanych dotąd ze sobą, wyznań. Brak jedności wśród uczniów Chrystusa osłabia siłę ich świadectwa w świecie. Sprzeniewierzenie się Bogu jest naszą największą klęską, zarówno w życiu osobistym, jak i rodzinnym i publicznym. Wiek XX był najbardziej tragicznym przykładem skutków ideologicznej pogardy wobec Boga i człowieczeństwa. Nasz wiek – jak twierdzi kard. Cafarra – jest decydującym starciem szatana z Bogiem na gruncie małżeństwa i rodziny. Ta wojna rozgrywa się na dwóch płaszczyznach: ludzkiego serca i kultury. Promowane jest zło naruszające ład Boży odnośnie do życia ludzkiego, małżeństwa i rodziny. Wprowadzane zmiany traktowane są jako lepsze niż to, co stworzył Bóg. Dziś wypełnia się to, co przed 30 laty zapowiedziała papieżowi Janowi Pawłowi II siostra Łucja, mówiąc, że „decydująca konfrontacja między królestwem Bożym i szatanem będzie dotyczyć małżeństwa

i rodziny”. Podkreśliła też, że ci, którzy będą pracować na rzecz małżeństwa i rodziny, będą musieli przejść przez próby i ucisk. Dodała jednak: „Nie lękajcie się, Matka Boża już zmiążdżyła mu głowę”.

Św. Jan Paweł II, mocno stojąc na ziemi, wpatrywał się w niebo

Ojciec Święty Jan Paweł II, przebywając wśród nas 10 czerwca 1999 r., przypomniał słowa Pana Jezusa: „Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem” (J 13, 34). Mówiąc o miłości braterskiej, zwracał się do zgromadzonych wiernych i przywódców różnych wyznań z prośbą o wspólne budowanie jedności: „Albowiem wierzyć w Chrystusa – mówił – znaczy pragnąć jedności; pragnąć jedności znaczy pragnąć Kościoła; pragnąć Kościoła znaczy pragnąć komunii łaski, która odpowiada zamysłowi Ojca, powziętemu przed wszystkimi wiekami”.

Apel papieża jest bardzo aktualny i dzisiaj. Istnieją podziały w życiu rodzinnym, w życiu społecznym, a zwłaszcza w życiu politycznym. Nie ma zbyt wiele troski o to, by walczyć razem o wspólne dobro. Są tylko zwalczające się wzajemnie obozy. Potrzeba nam w budowaniu życia na ziemi mądrego serca i miłującego rozumu. Przyjęcie miłości Bożej i Jego królestwa pozwoliłoby nam stać mocno na ziemi, patrzeć w niebo. Autentyczna miłość, która ma swoje źródło w Bogu, jest jedyną siłą zdolną do tego, by skłonić nas do dzielenia się po bratersku tym wszystkim, czym jesteśmy i co mamy z woli Chrystusa. Ona jest potężnym bodźcem do dialogu, w którym słuchamy siebie i poznajemy się wzajemnie. „Miłość – głosił papież – otwiera na drugiego człowieka, stając się tym samym podstawą ludzkich relacji. Uzdalnia do przekraczania bariery własnych słabości i uprzedzeń. Oczyszcza pamięć, uczy nowych dróg, otwiera perspektywę prawdziwego pojednania”.

Przywołajmy na Podlasiu pamięć o św. Janie Pawle II

Na pamiątkę tej wizyty 10 czerwca każdego roku obchodzimy Dzień Podlasia. Dziękując Bogu za wielkie dzieło i przesłanie św. Jana Pawła II, zapraszam wszystkich Diecezjan do obchodów kolejnej rocznicy spotkania z papieżem. Szczególnie w tym dniu, zwanym Dniem Podlasia, zachęcam wszystkie Parafie, Samorzady, Szkoły, Domy Kultury i inne instytucje do promocji osoby i nauczania św. Jana Pawła II. W naszych parafialnych kościołach można o stosownej porze odprawić mszę św. i nabożeństwo z Litanią do Świętego Papieża; można na przykład zorganizować krótką procesję do krzyża lub figury papieskiej – połączoną ze złożeniem kwiatów, zapaleniem zniczy i odmówieniem modlitwy lub śpiewem *Apelu Jasnogórskiego*.

Szczególne obchody Dnia Podlasia zostaną zorganizowane w Drohiczynie wspólnie z lokalnym Samorządem. W tym dniu będzie można od godz. 10.00 zwiedzić Muzeum Diecezjalne z Salą i Zakrystią Papieską, Muzeum Regionalne oraz Kopiec Pamięci. O godz. 15.00 odbędzie się modlitewne czuwanie na Ładowisku Papieskim. Po południu zaś zakończą się: II Spływ Kajakowy Kózki-Drohiczyn oraz Papieski Rajd Motocyklowy Siedlce-Drohiczyn. O godz. 16.00 na specjalnej scenie w parku miejskim rozpocznie się koncert i występy zespołów artystycznych. Tam też o godz. 18.00 zostanie odprawiona msza św., podczas której odmówimy *Akt Zawierzenia Diecezji Drohiczyńskiej*. Bezpośrednio po liturgii w Muzeum Miejskim nastąpi otwarcie wystawy poświęconej śp. Wiktorowi Węgrzynowi, komandorowi Rajdów Katyńskich.

Na wspólne świętowanie zapraszam więc – razem z Panem Burmistrzem Drohiczyna – wszystkich Diecezjan, a zwłaszcza przedstawicieli władz różnych szczebli, samorządowców, służby mundurowe, przedsiębiorców, ludzi kultury i nauki oraz wszystkich miłośników Podlasia. Zapraszamy także zespoły ludowe oraz różnego rodzaju organizacje i stowarzyszenia pragnące otworzyć stoiska wystawowe. Zgłoszenia proszę kierować do Kurii Diecezjalnej lub do Urzędu Miasta w Drohiczynie.

Trwając w duchu jedności na modlitwie i oczekując z Maryją na zesłanie Ducha Świętego, włączmy się w to nasze świętowanie, każdy na miarę własnych sił i możliwości. Zasłuchajmy się ponownie w przesłanie naszego Wieczernika, w nauczanie św. Jana Pawła II, które ukazuje nam drogę miłości, jedności i pojednania, drogę zbawienia. Na wspólne dzieło przygotowań i obchodów kolejnej rocznicy wizyty Ojca Świętego i Dnia Podlasia wszystkim udzielam wszystkim pasterskiego błogosławieństwa: w imię Ojca + i Syna + i Ducha Świętego. Amen.

+ *Tadeusz Pikus*

Biskup Drohiczyński

Drohiczyn, 18 maja 2017 r.

L. 453/2017

Kuria Diecezjalna

Kościelna 10

17-312 Drohiczyn

Zarządzenie: Powyższy *List pasterski Biskupa Drohiczyńskiego* należy odczytać wiernym w niedzielę **28 maja 2017 r.**, a od siebie zachęcić do uczestnictwa w uroczystościach z okazji 18. rocznicy pobytu św. Jana Pawła II w Drohiczynie oraz obchodów Dnia Podlasia w parafii oraz w Drohiczynie.

Ks. dr Zbigniew Rostkowski

Wikariusz Generalny